

PROLOOG

Gent, zaterdag 1 april 1882, middernacht

De nacht danste door de mist, en Rafael Van Helsing danste door diezelfde nacht als een roofdier dat geruisloos achter zijn prooi aan zit. De mist kolkte in een vortex achter hem aan en de Korenmarkt ging over in een straat, Klein Turkije. Hier en daar strooide een gaslantaarn licht door de mist, maar Rafael had dat licht niet echt nodig om zijn weg te vinden. Zijn schouderholsters met zijn revolvers drukten bij elke stap geruisloos tegen zijn ribben, een vertrouwd en veilig gevoel. De patroongordel met gewijde kogels zat strak om zijn middel. In de zak van zijn lange mantel sloegen een stel gewijde, puntige houten staken tegen zijn benen. Genoeg wapens om een heel bovennatuurlijk regiment om te leggen, zou Alphonse spottend zeggen.

Rafael passeerde het Belfort en de Lakenhalle. Zijn prooi rende minstens even snel als hij: de gebouwen flitsten voorbij alsof ze renpaarden op dubbele topsnelheid waren. Heel even kwam Rafael schuivend over de natte kasseien tot stilstand om de omgeving in zich op te nemen.

De Sint-Baafskathedraal doemde op als een wachtende sfinx met zijn hoofd in de mist. De middernachtelijke straten waren doodstil tijdens dit spookuur en de mist hertekende de stad tot een rattenval; maar een rattenjager is thuis in die schaduwen, kent de vallen, en ziet elke opportuniteit. Al waren er natuurlijk risico's...

Hij streek over zijn jas, waar de binnenzak zat. Nog één ampul, en daar moest hij de nacht mee door. Hij had er al één ingenomen, en twee was het absolute maximum. Hij had nu eenmaal geen stalen maag en het zou om nog talloze andere redenen ongezond zijn. Een subtiele beweging in de schaduw trok zijn aandacht. Hij rende verder, richting de kathedraal.

De schim dook links van de kathedraal de Sint-Bavostraat in. Een gaslantaarn strooide een stralende halo door de nacht en verblindde Rafael bijna. Hij liep het straatje in en bleef halverwege stilstaan met zijn rug naar de kathedraal. Een eindje verderop maakte de straat een bocht van negentig graden naar links. De mist was hier nog dicht. Voorzichtig naderde hij de bocht, en keek om de hoek. Uit het niets trof een harde klap als van een voorhamer hem tegen zijn borst en slingerde hem achteruit.

Hij vloog een paar meter door de lucht, sloeg als een rotsblok met zijn rug en hoofd tegen de kathedraalmuur en zakte naar beneden.

Hij bleef verdoofd zitten. Zijn hoofd bonsde. De nachtelijke mist leek opeens in zijn ogen zelf te zitten en hij knipperde verwoed om zijn zicht weer scherp te krijgen.

Hij had gelukkig de vlakke muur geraakt en niet de zuil op een voet met scherpe ornamenten, die de zijingang rechts van hem flankeerde. Niettemin sneed elke ademhaling als een mes door zijn romp. Hij kreunde en de tranen sprongen in zijn ogen.

Dat moesten minstens een paar gebroken ribben zijn. Binnensmonds vloekend taste hij naar zijn binnenzak. Hij voelde de intacte ampul zitten en liet beverig zijn adem ontsnappen van opluchting. Hij sukkelde eerst met de knopen van zijn binnenzak, maar hij greep de ampul zonder aarzelen, want ook al deed elke beweging hem pijn: elke aarzeling kon hem zijn leven kosten. Hij brak met van de shock bevende handen de top van de glazen ampul af en dronk de inhoud op.

Het elixir brandde in zijn maag. Hij zou het bekopen met de onmogelijkheid om de rest van de komende dag ook maar iets binnen te houden, maar dat hoorde erbij. Hij slikte krampachtig de bittere smaak weg terwijl een gedaante langzaam vorm kreeg in de mist toen hij door de verlaten straat op hem af kwam.

Zijn vijand lachte zacht, genietend van Rafaels pijn en zwakte nu de rollen waren omgekeerd, als een kat, spelend met een muis.

Het was voor het eerst dat Rafael hem van dichterbij kon observeren. Hij hield zich zo stil mogelijk.

‘Denk je ons op te jagen, Van Helsing?’

De stem klonk zo zacht dat ze evengoed van een poëet kon zijn die een romantische voordracht gaf.

‘Denk jij mij op te jagen, Willoughby Walsingham?’ vroeg Rafael.

‘Je denkt dat ik Willoughby Walsingham ben?’ Er klonk een zacht gegrinnik door de mist terwijl de man dichterbij kwam.

Rafael onderscheidde vaag een strak naar achteren getrokken kapsel, een kromme neus en een vrij donkere huidskleur. Zijn vijand was groot, groter dan Rafael, en hij was al niet bepaald klein.

De man bleef opeens stilstaan en snoof. Zijn blik flitste naar de lege ampul op de grond.

Het was net de afleiding die Rafael nodig had. Het elixir had zijn eerste werk gedaan: zijn breuken waren geheeld, de helse pijn was een dof, zeurend gevoel geworden.

Vliegensvlug trok hij zijn revolvers en schoot.

De man werd geraakt en weggeslingerd in de duisternis, maar lachte. Op dat moment sprong iemand van het lage dak boven de zijingang rechts van Rafael. Een pijl zoefde achter de man aan en ketste op een muur kapot. Rennende voetstappen verdwenen in de donkere straat. Een vrouw vloekte.

Rafael zette zich schrap tegen de kathedraalmuur en

probeerde overeind te komen, wankelde, en zakte weer naar beneden.

‘Ik kan niet geloven dat je zo stom was alleen achter hem aan te gaan!’ Ze stond al bij hem, zette haar herenhoed recht op haar hoofd en gooide een zware kruisboog aan een riem over haar schouder. Net als Rafael was ze met revolvers bewapend, al prefereerde ze nog steeds haar kruisboog. Ze stak haar hand uit en hielp hem overeind.

Hij probeerde de pijnscheut die door zijn ribben trok te verbergen, maar slaagde daar maar ternauwernood in.

‘Ben je helemaal doorgedraaid, *my dear*?’ vroeg ze.

Hij zuchtte. ‘Gabrielle, goedenavond *love*.’

‘Pff, laat dat *love* maar, heb je jezelf al eens goed bekeken? Je bent een wrak! Hoelang is het geleden dat je eens deftig at, of sliep? Je kunt zo niet blijven doorgaan, Rafael. Die ampullen maken je niet onsterfelijk.’

‘Gelukkig niet, nee. Is hij weg?’ vroeg Rafael.

Gabrielle knikte.

‘Wel, we zijn nu tenminste zeker dat er inderdaad sucambi in Gent zijn,’ zei Rafael.

‘Wat een manier om daarachter te komen. Alleen!’

‘Ik wilde jullie niet aan een dergelijk, direct gevaar blootstellen, Gabrielle! Maar we zoeken al maanden tevergeefs, zonder een glimp van hen op te vangen. Deze keer wou ik zekerheid hebben.’

Ze snoof en schudde ongelovig haar hoofd. ‘Idioot! Je weet dat ieder van ons je zal helpen! We kennen de risico’s! Dus waag het niet nog eens er alleen op uit te trekken.’

Rafael knikte gelaten. ‘Je hebt een punt,’ mompelde hij.

‘En wat nu?’ vroeg Gabrielle. ‘Ik stel voor dat we een dezer dagen een seance houden om antwoorden te vinden. We moeten uitvinden waarom ze hier zijn. Ik ben met plezier je medium.’

‘Prima. Dat doen we. Ik stuur een bericht naar de anderen, maar we zouden best nog wat hulp kunnen gebruiken. Ik heb de laatste tijd nagedacht, ik moet misschien op zoek

naar nog een lid voor onze groep. Een extra man zou jullie ook veiliger houden bij acties als deze!’ zei Rafael, die er niet langer in slaagde een kreun van pijn te onderdrukken, wankelde en opnieuw steun zocht tegen de muur achter hem.

‘Jezus Raf, kom hier! Het politiekantoor is hier amper honderd meter vandaan! We moeten weg, alvorens commissaris Debleecker ons op het spoor komt. Zijn nachtwakers zijn niet doof en jouw revolvers zijn niet echt discreet. Je hebt geluk dat ik hier net op de uitkijk zat, toen ik jou opeens op mijn steegje af zag stormen, achter een veel te snel bewegende schaduw aan.’

‘Ik wist dat je vannacht hier zat, *love*. Je had het in je surveillanceschema gezet. Al was het totaal niet mijn bedoeling hier te komen en je in gevaar te brengen, maar tja, hij koos het traject, om zo te zeggen en ik had niet gepland om van zo dichtbij kennis te maken met de kathedraal. Ik moet toegeven dat ik geluk had dat je daar zat.’

Ze zuchtte. ‘Je had gezien dat ik hier ging zitten? Is er ook maar iets wat jij ooit over het hoofd ziet?’

‘Over het algemeen niet,’ zei hij.

‘Laat die pretentieuze blik maar. Vooruit.’ Ze legde zijn arm om haar schouder en greep hem bij zijn middel om hem overeind te houden.

Samen namen ze de Seminariestraat richting Hoogpoort, zodat ze niet voorbij het politiekantoor in het stadhuis aan de Botermarkt moesten passeren, waar al wat beweging was ontstaan. In de verte liepen enkele nachtwachters rond, hun capemantels en lantaarns vage vlekken in de mist.

‘Snel!’ zei Gabrielle, en ze sleurde Rafael mee, die de hele tijd een hand tegen zijn zij hield, waar de pijn toch heviger werd.

De mist was nog steeds een bijna ondoordringbare deken en dat redde hen waarschijnlijk van ontdekking, maar dankzij zijn laatste ampul kon Rafael er nu volledig doorheen kijken. De pijn in zijn ribben bleef bij elke beweging echter toenemen, wat betekende dat hij zwaarder gewond was dan hij

eerst had gedacht. Hij zwalkte als een dronkenlap. Misschien moest hij Gabrielles raad toch eens ter harte nemen. Hij wás inderdaad niet onsterfelijk en hij had geen enkele intentie om het te worden ook.

‘Ik heb trouwens nieuws uit Londen,’ zei Gabrielle terwijl ze verder liepen richting Huidevetterskaai, zijn uitvalsbasis.

‘O help, ik zet me al schrap,’ zei Rafael.

‘James Thornton schreef me. Hij is erin geslaagd de beschuldigingen van Lord Lancaster aan jouw adres te laten seponeren. Maar als je terug ophef veroorzaakt, kan hij dat niet nog eens garanderen. Dan ga je waarschijnlijk de gevangenis in. Je blijft beter weg uit Engeland, toch voor een paar jaar, schreef hij. Ik moest je in het oog houden.’

‘Los van het feit dat ik het maar niks vind dat jij mij in het oog gaat houden... Dat is geen slecht idee. Hier maken ze in elk geval nét iets minder jacht op mensen zoals ik,’ mompelde hij met een grimas die niks te maken had met zijn geteisterde lichaam.

‘In elk geval,’ zei Gabrielle, ‘zorg ervoor dat je alleen blijft.’

Ze wisten allebei dat ze het deze keer niet over nachtelijke achtervolgingen had.

‘Ik ben altijd alleen, Gabrielle,’ zei hij met een zucht. ‘Altijd. Dat is mijn noodlot.’

ONDERZOEK 1

Het spookhuis van Gent.

Zondag 2 April 1882.

De mist kolkte in kille stromen over de Korenmarkt als de moordzuchtige onderstroom van een wolkenrivier. Geluiden van paarden en mensen werden erdoor gesmoord als door een chloroformmasker, maar Georges Martens slenterde genietend van de natuurelementen van de Groentemarkt richting de Korenmarkt. Hij liep met het air van iemand die een toekomst heeft. Als eerstejaar doctoraatsstudent in de rechten aan de Gentse Universiteit had hij die ook. Niet dat veel mensen hem op dit moment zagen, want door de mist was het vroeg schemerig geworden in de stad. Het was nu vier uur in de middag en de koetsiers die op de Korenmarkt op hun passagiers stonden te wachten, staken de koetslampen van hun taxikoetsen al aan. De gloed van de olielampen in hun reflecterende houders deed een armzalige poging de kille sfeer uit de stad te verdrijven.

Met zijn rug naar het pakhuis gekeerd tuurde Georges naar de Sint-Niklaaskerk en de huisjes die ertegenaan waren gebouwd. De kerktoren verdween in de grijswitte wolkenden. In de straat links van de kerk, Klein Turkije, lag café De Rode Hoed. Daar had zijn studentenclub, Gé Gantoise, haar thuisbasis, maar momenteel was dat café nog gesloten. Hij liep naar rechts de zo goed als verlaten Cataloniënstraat in, langs zijn favoriete boekhandel, Van Goethem, op de hoek van de Sint-Niklaaskerk.

Nog geen vijf minuten later ruilde hij de kille mistwolken in voor de broeierige, rokerige warmte van een studentencafetee tegenover de kerk, waar hij met zijn vrienden van zijn studentenclub had afgesproken. Hij keek nog even achterom, de straat in. Een koets klepte weg richting Sint-Baafskathedraal, de ratelende echo's van de wielen op de kasseien vreemd vervormd door de mist, de koetslampen verdwijnen de sterren door een gouden lichtcirkel omgeven.

De deur sloeg achter Georges dicht.

Hij speurde het donkere estaminet af. Links en rechts stonden tafels opgesteld, achteraan rechts was een toog, links een haard. Gaslampen sisten tegen de muren. De olielampen op de tafels wierpen een verwelkomend, geel licht in het rond, en in de haard loeide een houtvuur. Hier en daar zaten mannen te genieten van koffie, of iets sterkers.

Aha! Daar, in de hoek. Georges liep naar de tafel achteraan, links naast de haard.

‘Peter, Ludwig! Hebben jullie al gedaan met de verwerking van de hoorcolleges van afgelopen vrijdag?’

Georges’ goede vriend, Peter De Bruyker, sprong recht om hem te omhelzen.

‘Nee jong, ik had er geen, enkel een practicum. Het was zo donker dat er nauwelijks iets te zien viel van de dissectie! De verlichting in die oude zaal is een ramp. Straks moet ik mijn eigen kaars meebrengen! En een toneelkijker! Het wordt tijd dat professor dokter Boddaerts nieuwe snijzalen klaar zijn, we hebben nood aan uitbreiding!’ Peter lachte uitbundig om zijn eigen grap.

Georges knikte. ‘Zie maar dat je zelf iets beters hebt als je eenmaal je eigen dokterspraktijk opent,’ zei hij.

‘Man, ik ben niet van plan doden te behandelen hé!’ zei Peter met een grijns. Beide vrienden lachten en Georges begroette zijn andere studievriend, Ludwig Hoffman.

‘Heb jij het college van professor Vande Kerckhove al verwerkt?’ vroeg Ludwig. ‘Ik heb je niet gezien, vrijdag?’

Georges schudde zijn hoofd. ‘Ik vrees dat ik een beetje

op eigen houtje andere zaken ben gaan studeren, mijn beste Ludwig. Die colleges van professor Vande Kerckhove zijn om bij in slaap te vallen. Ik studeer ze wel zelfstandig.’

‘Wat heb je dan gedaan de afgelopen dagen?’ vroeg Peter nieuwsgierig.

Georges keek gewichtig. ‘Ik heb onderzoek gedaan naar het bestaan van het occulte! Wist je dat er enkele jaren geleden een spookhuis bestond aan de Nederschelde? Die zaak werd opgelost, maar naar het schijnt doen er zich nu toch weer bizarre dingen voor, dingen die niemand kan verklaren! Het stond in *De Gazette*! Ik wenste dat ik er meer over te weten kon komen! Echt onderbouwd onderzoek doen!’

Ludwig grinnikte. ‘Weet je wat jij zou moeten doen?’

Georges zette zich schrap voor wat komen zou. Zijn vrienden amuseerden zich kostelijk met Georges’ fascinatie voor het bovennatuurlijke en noemden hem wel eens plagend, zo niet spottend, de spokenjager.

‘Jij,’ vervolgde Ludwig, ‘zou kennis moeten maken met Rafael Van Helsing.’

Georges keek hem met sceptisch opgetrokken wenkbrauwen aan. De schaduwen in het café leken zich nog te verdiepen en het geroezemoes van stemmen viel weg, alsof ze op eens in een geïsoleerde luchtbel zaten. Alsof de naam Rafael Van Helsing alleen al door hem luidop uit te spreken, de doden wekte.

‘Wie?’ vroeg hij behoedzaam.

‘Rafael Van Helsing. Nederlander, en onderzoeker van al het bovennatuurlijke. Hij heeft heel wat tijd in Londen doorgebracht, waar hij kennelijk bij een of andere orde zat die ook de zaken onderzoekt die jou zo boeien. Hij huurt de zolder boven het Van Crombrughe’s Genootschap. Mijn vader is er huisbewaarder, we wonen ernaast. Ik meen dat mijn vader vertelde dat Van Helsing het onlangs ook had over dat spookhuis. Kom anders straks gewoon mee, dan stel ik je aan hem voor? Het is een beetje een rare snuiter, maar eenmaal je daaraan gewend bent, is het best een aimabele kerel.’

‘Nee dank je,’ zei Georges.

‘Allez, komaan, je zoekt toch avontuur, zei je? Mijn vader is nieuwsgierig naar hem, achterdochtig eigenlijk, naar wat hij allemaal uitspookt op die zolder, maar die gast lost niks, en zijn eigen bode, Edward, ook niet. Soms zien we brigadiers die het gebouw in de gaten houden, en daar zijn we niet van gediend. Mijn vader vreest dat er rare dingen gebeuren rond de persoon van Van Helsing en we willen geen schandalen, begrijp je? Weet je wat? Als je meekomt en je slaagt erin meer te weten te komen over Van Helsing, trakteer ik je een avondje op mijn kosten in estaminet *De Pluim*.’

Georges was normaal gezien huiverachtig voor veel nieuwe contacten, maar ja. Een hele avond gratis uitgaan, was wel heel verleidelijk, en de naam van de man sprak hem aan. Rafael, net als de oude meester-schilder. ‘Denk je dat er iets fout gebeurt? Iets onrechtvaardigs?’

‘Wie weet?’ zei Ludwig.

Georges zuchtte. ‘Vooruit dan, *mon ami*. Ik help je!’ Gezamenlijk bestelden ze nog een rondje, maar Georges’ gedachten bleven bij Van Helsing hangen.

Waarschijnlijk was het ook zijn achtergrond die Georges aantrok. Londen! En wie weet, iemand van één der grote Londense occulte verenigingen! Toen schoot hem iets te binnen. Hij had die naam eerder gezien, in een occult blad. Maar het was niet Rafael geweest, het was een andere befaamde Nederlander, Abraham Van Helsing geweest. Kon het echt zijn dat Ludwig de voornaam misschien verkeerd had en dat die overal bewonderde, grote Van Helsing hier in Gent was, en dat Georges hem zou ontmoeten? Zijn hartslag versnelde. Deze kans mocht hij niet laten schieten! Eindelijk een kans op meer kennis over het occulte!

Hoeveel liever zat hij niet te snuisteren in de publicaties van dergelijke occulte genootschappen, in plaats van in zijn rechtencursussen! Die waren ook zeker interessant, maar toch.

Ze dronken nog een glas bier, maar de nonchalante, ami-

cale stemming van bij hun aankomst liet het definitief afweten toen een paar klanten al bakkeleiend de straat op trokken. Toch was het zeker al bijna zes uur in de avond toen ze uit het café stapten. Peter ging naar huis en Georges volgde Ludwig met gezwinde pas richting de Huidevetterskaai.

Gent was ondertussen verlaten, bijna dood. Zelfs de taxi-koetsen op de Korenmarkt waren allemaal weg. Het was nog erg fris voor de tijd van het jaar en door de mist was de stad als in een lijkwade gehuld. De torens van de Sint-Niklaaskerk, het Belfort en de Sint-Baafskathedraal waren vage, in de wolken verdwijnende silhouetten, herkenbaar, maar even ondefinieerbaar als geesten. Geluiden klonken ver weg, alsof ze uit een andere, onbereikbare wereld kwamen. In hun eigen universum van tristesse gewikkeld, liepen de twee jongemannen in de richting van de Vrijdagmarkt, om vervolgens naar de Huidevetterskaai door te steken. Op amper twintig minuten stonden ze voor de poort van een groot herenhuis opgetrokken in de classicistische traditie, met dubbele deuren in het midden.

Georges herinnerde het zich nog goed van de eerste keer dat hij er kwam toen hij aan de start van dit academiejaar een kennismakingsmiddag tussen studenten had bijgewoond die door Ludwig was georganiseerd, omdat zijn vader daar in de zalen van het genootschap de ruimte voor had. Hij was bepaald onder de indruk geweest. Ook nu weer trof het stijlvolle karakter van het gebouw hem.

Ludwig liet hem binnen en ze gingen door een grote ontvangsthal naar een trap. De vorige keer was Georges niet verder gekomen dan de zalen op het gelijkvloers.

‘Rafaël huurt de hele zolder, helemaal rondom, alle vier de vleugels,’ verduidelijkte Ludwig toen Georges hem vragend aankeek. Het gebouw was al imposant breed aan de straatkant, maar bleek rondom een vierkante binnenplaats te lopen, wat het meteen echt groot maakte: even diep als de voorgevel breed was. Als die Van Helsing dat allemaal huurde alleen maar voor zichzelf, dan moest hij heel welgesteld zijn.

Van Crombrugghe's Genootschap.

Bron: ronnydeschepper.com

Ze namen een grote trap naar de eerste verdieping. Georges' hand gleed over een gebeeldhouwde leuning van donker hout. Op de eerste verdieping werd hij echter meegenomen in een andere richting, verder de gang op en rechts de hoek om naar een veel kleinere en onversierde zoldertrap.

Ze kwamen in een ontvangstruimte met een bureau tegenover de trap en rechts daarvan een dubbele deur, deels achter zwartfluwelen gordijnen verborgen. Een bode zat aan het bureau brieven te schrijven en keek over een fijn brilletje naar de bezoekers.

'Goeienavond, Edward,' zei Ludwig. 'Is hij aanwezig?'

Georges fronste even zijn voorhoofd bij het horen van de uitdrukkelijke manier waarop Ludwig 'hij' zei. Alsof het overduidelijk was wie er bedoeld werd, alsof er maar één iemand zo belangrijk kon zijn.

De bediende knikte en klopte op de deuren. Daarvoor moest hij de gordijnen opzij schuiven.

Georges' mond zakte een beetje open. Het waren oude deuren, veel ouder dan dit gebouw, dat kon bijna niet anders, met sfinxen in reliëf erop afgebeeld. Veel tijd kreeg hij echter niet om de panelen te bestuderen. Ze zwaaiden meteen open en een magere maar gespierde, slanke jongeman met donkere, expressieve ogen en een haviksneus staarde hen aan.

Georges stond aan de grond genageld. Zijn blik gleed van kop tot teen over zijn gastheer: een edelman met de allure van een wraakengel.

Te mooi om lang kwaad op te kunnen zijn.

Het was zomaar een gedachte en hij wist niet waarom, maar wel dat het waar was: hij zou nooit lang kwaad kunnen blijven op deze jongeman, die amper een paar jaar ouder kon zijn dan hijzelf. Misschien omdat zijn schoonheid niet enkel van zijn uiterlijk kwam. Hij had messcherpe jukbeenderen, gitzwart halflang haar in een staart, en een fijne baard zonder de gebruikelijke bakkebaarden, maar hij straalde ook een bijna maniakale energie uit. Tegelijk had hij iets uitermate verfijnd en teder over zich, en iets vurig, iets beschermend.